

У ГОСТІ ДО ЗИМИ

Мете, перемітає і заносить,
А що до ранку буде, невідомо!
Зимі сказати так і хочеш: □ Досить,
Від ожеледиці й сльоти вже втома!

Ми у зими поки ще на порозі,
Йдемо до неї, начебто у гості,
За спину і за ніс бере морозом,
Проймає холодом, аж ломить кості.

А грудень ледь дійшов до половини,
І до Різдва ще дуже так далеко,
Що зимові пейзажі та картини
Не раз чи два змінитись встигнуть легко.

Та це не краща у зими принада,
Є й інша, мерзнуть ради чого варто,
Таїться в ній магічна сила й влада,
Дає енергію і будить жарти.

Саньми нестись із гірки молодецьки,
Зі сміхом з кучугурою боротись,
Мов на печі, усівшись по-турецьки,
Забути холод і дрібні турботи.

Виходиш з хати сонячного ранку,

Іскриться сніг, неначе діаманти,
Коштовним щедрим розсипом від ґанку,
І Новий рік готові бить куранти.

Зчарують мерзлі китиці калини,
Укриті з інею срібним нарядом,
І не страшними стануть хуртовини
Із ожеледицею й снігопадом.

Поринеш у дитинство з головою,
Усі забудеш труднощі й незгоди,
Мов ковдрою покриєш сніговою,
Зимі радієш, як дитя природи.

Аж до весни триватиме гостина,
Та ти давно вже звик не нудьгувати,
Зима для цього зовсім не причина,
Чого нема, не треба відчувати.

Дата написання вірша: 2021-01-19